

[Udenrigsministeren.]

sion om den nugældende grundlovs § 18 og forståelsen af den, ønskede man en redegørelse for, hvilke ændringer det ville være naturligt at gennemføre for at føre dette afsnit i grundloven à jour under hensyntagen dels til den erfaring, man havde gjort på dette område under den teoretiske diskussion, dels til den udvikling, som havde fundet sted i Europa og i verden i det hele taget, og som i højere og højere grad har været præget af samarbejdet mellem staterne dels i snævrere, dels i videre kredse. Vi fik da, således som statsministeren har nævnt det, et responsum herom fra professor Max Sørensen, og da dette responsum forelå, anmodede kommissionen om, at der på basis af dette blev udarbejdet forslag til diskussion i kommissionen om ændring af og tilføjelser til dette afsnit af grundloven. Et sådant forslag blev derefter udarbejdet i udenrigsministeriet og forelagt for kommissionen. Det ved det ærede medlem lige så godt som vi andre. Det ærede medlem har selv deltaget i kommissionsforhandlingerne om denne sag. Derfor er de udtalelser, det ærede medlem her har fremsat, og den måde, han tager dette spørgsmål på, højst forbavsende for dem, der har deltaget i kommissionsarbejdet, som det ærede medlem har været deltager i fra første til sidste øjeblik. Men det er ganske øjensynligt, at man fra kommunistisk side her har udarbejdet et skema med hensyn til den agitation, som skal føres, og som det ærede medlem nu lægger op til.

Det ærede medlem har enten en udenrigspolitisk betændt fantasi, eller også gør han her et forsøg på at give det danske folk en indstilling overfor disse forslag, der kun kan have til formål at tjene ganske særlige hensigter, som det ærede medlem forfølger.

Jeg nævner dette, fordi det ærede medlem gang på gang i sine indlæg har brugt udtrykket, at „det må være fremkommet som en ordre udefra“.

Nu ved jeg ikke, hvad det ærede medlem egentlig mener med dette, men jeg ved af bitter erfaring fra forhandlinger her i salen og diskussioner med det ærede medlem — og det er det, som gør en så led ved at diskutere med det ærede medlem —, at det i og for sig er et håbløst foretagende at indlade sig på en diskussion med ham, fordi det er ligegyldigt, hvad man siger til det ærede medlem, kendsgerninger fejles til

side, som om de ikke eksisterede, og argumenter bliver der ikke taget noget hensyn til. Men jeg ved også af bitter erfaring, at hvis man ingenting siger, bliver det udlagt som tegn på og bevis for, at den opdagede beskyldning er sandhed, og derfor er det nødvendigt for mig at sige, at der selvfølgelig ikke på noget som helst tidspunkt har foreligget nogen som helst henvendelse eller ordre udefra, men der har, således som det gang på gang har været nævnt her i salen, og som den højtærede statsminister også nævnte, foreligget en resolution vedtaget på Den interparlamentariske Unions kongres i Bern, en forsamling af politikere fra mange forskellige lande.

Men det er jo ikke det, det ærede medlem tænker på. Det ærede medlem søger et bevis for, at der skulle foreligge en sådan ordre, idet han siger, at disse ændringer er foretaget på een og samme tid i en række europæiske stater. Heller ikke dette er rigtigt. Der findes en bestemmelse af tilsvarende art som den, vi har her i landet, i den franske forfatning, der blev vedtaget på eet tidspunkt. Der findes en tilsvarende bestemmelse i den tyske forfatning, der er vedtaget på et andet tidspunkt. Der findes nu en tilsvarende bestemmelse i den hollandske forfatning, som er blevet vedtaget for ganske nylig, og såvidt jeg forstår, forbereder man også en ændring i denne henseende i den norske forfatning. Men det er altså ikke en ændring, som bliver foretaget pludselig og på een gang.

Der er en ganske naturlig forklaring, ærede medlem, på alt dette. Den skulle det ærede medlem slå sig til ro med, fordi det er virkeligheden og sandheden, nemlig at man er blevet sig bevidst i en række europæiske lande, at den ny tid, som vi er kommet ind i efter krigen, kræver et nøjere samarbejde end nogensinde før, og at dette samarbejde ikke kan nå de mål, som det sætter sig til gavn for de europæiske folks velfærd, medmindre det antager fastere og bestemte former og bliver stærkere og mere levende end nogensinde før. Det er for at gennemføre dette samarbejde og for at gøre det muligt for de europæiske folk at nå en så høj levestandard som overhovedet muligt, for at skabe så stor tryghed som overhovedet muligt og for at yde det største bidrag til fredens bevarelse, at man i en række forfatninger og nu altså også i